RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 120.805 van 23 juni 2003
in de zaak A. 102.389/XIV–2891.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. VAN DE VELDE,
kantoor houdende te 28000 MECHELEN,
Paardenstraatje 35

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bengaalse nationaliteit, op 6 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 december 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LEEMANS, die loco advocaat A. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 29 maart 2000 en zich vluchteling verklaart op 30 maart 2000; dat op 9 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 8 december 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

> "Betrokkene werd verhoord op 30 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Bengaalse taal machtig is.
> Betrokkene, die verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten, beweert dat zijn vader zou zijn gestorven toen hijzelf nog vrij jong was. Zijn moeder zou hem hebben opgevoed, maar het gezin zou het financieel niet breed hebben gehad. Derhalve werkte betrokkene, vanaf vijftien jaar, om het gezin te onderhouden. Op een bepaalde dag zouden bendeleden betrokkene en zijn broer hebben gevraagd om mee te helpen bij hun drugshandel. Betrokkene en diens broer zouden dit hebben geweigerd. De politie zou de bendeleden de hand boven het hoofd hebben gehouden. Betrokkenes broer zou huwelijksplannen hebben gehad en de bendeleden zouden bij deze gelegenheid geld hebben gevraagd. De familie zou dit hebben geweigerd. Op de dag dat zijn broer zou huwen (18 december 1999) verdween deze laatste echter spoorloos. Daags nadien zou betrokkene naar het politiestation van Mirpur zijn gegaan om naar betrokkene te vragen. Omdat hij navraag deed over zijn broer, werden de bendeleden kwaad op betrokkene. Betrokkene kreeg angst en vluchtte naar Chittagong waar hij verbleef tot zijn vertrek naar België. Betrokkene verliet Bangladesh op 2 februari 2000 en hij kwam. op 29 maart 2000 in België aan. Hij vroeg daags nadien asiel aan.
> Vooreerst dient er opgemerkt dat zowel de economische problemen die betrokkene aanhaalt, als de problemen met lokale bendeleden deels van socio-economische en deels van privé-aard zijn en aldus niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie. Betrokkene zou zelf immers nooit in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten en er is dan ook geen reden om aan te nemen dat hij in het bijzonder zou zijn geviseerd of dat hij geen steun zou kunnen krijgen bij de autoriteiten in verband met zijn problemen met bendeleden. Dat hij bij het lokale politiekantoor geen hulp zou kunnen krijgen, wijst enkel op het corrupte gedrag van een lokaal politiekorps, maar duidt er geenszins op dat betrokkene niet elders bij de politie of gerechtelijke instanties genoegdoening zou kunnen vinden.
> Betrokkene kon zijn lokale problemen bovendien ontwijken door zich elders in Bangladesh te vestigen.
> Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis- en identiteitsdocument, waardoor zijn reisroute en identiteit niet kunnen worden nagegaan.
> Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de

gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 mei 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de verzoekende partij de volgende middelen aanvoert:

"Eerste middel: Op 12 mei 2000 diende betrokkene een dringend beroep in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Artikel 63/3, 51 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-Generaal of één zijner adjuncten dient te beslissen binnen de dertig werkdagen na de indiening van het beroep. In casu was de laatste datum waarop een geldige beslissing kon worden genomen 7 juli 2000.

De aangevochten bevestigende beslissing dateert daarentegen van 8 december 2000 en is bijgevolg nietig, want genomen na de wettelijke termijn.

Tweede middel: De Commissaris-Generaal motiveerde zijn beslissing enerzijds op het gegeven dat verzoeker om economische reden zijn land zou zijn ontvlucht en anderzijds op het gegeven dat hij de lokale problemen kon ontwijken door zich elders in Bangladesj te vestigen.

A. Dat verzoeker Bangladesj zou zijn ontvlucht om economische reden kan bezwaarlijk worden weerhouden. Dat verzoeker werkte vanaf zijn 15 jaar is juist, maar dat dit gebeurde om het gezin te onderhouden is niet juist. Zoals reeds aangehaald in het feitenrelaas was verzoeker niet de enige kostwinner van de familie. Alle leden van de familie werkten, te weten hijzelf, zijn broer en zijn moeder.

Bovendien blijkt dat verzoeker voldoende financiële middelen had om zowel de binnenlandse reis van Mirpur Pahkabi naar Chittagong als de reis van Chittagong naar Antwerpen te maken.

Tot slot wenst verzoeker ook nog op te merken dat uit niets blijkt dat noch hij, noch zijn broer noch zijn moeder in de onmogelijkheid waren om de gevraagde "bescherm-premie" te betalen. Integendeel, wat hen betreft was het geen onmogelijkheid doch wel de weigering om deze premie te betalen. Trouwens indien de familie de premie niet had kunnen betalen, zou het drugskartel ook niet zo veel moeite en tijd gespendeerd hebben om hen te intimideren en bedreigen.

Verzoeker is Bangladesj dus duidelijk niet om economische reden ontvlucht.

B. Dat verzoeker zijn problemen had kunnen ontwijken door zich elders in Bangladesj te vestigen kan evenmin worden weerhouden en getuigt van onwil of onwetendheid van de problematiek in Bangladesj.

Verzoeker wenst dienaangaande op te merken dat hij niet 1 maal, maar vele malen, evenals zijn moeder klacht is gaan neerleggen tegen het drugskartel.

Uit het feitenrelaas blijkt dat dit een reeds langer bestaande problematiek was, waarmede zij hadden leren leven. Liever zich laten intimideren en bestelen door het drugskartel dan zelf deel te nemen aan deze illegale praktijken.

Het feit dat verzoeker, evenals zijn moeder en zelfs zijn verdwenen broer meermaals in het verleden klacht neerlegden toont aan dat het niet om een geïsoleerd geval gaat en dat er meer corruptie is dan alleen maar bij het plaatselijke korps. Zelfs tijdens zijn kortstondig verblijf in Chittagong bleek het onmogelijk om met succes klacht neer te leggen tegen de corrupte overheid.

C. Dat alleszins de plaatselijke politie corrupt is, wordt niet weerlegd door de Commissaris-Generaal, zelfs aangenomen. Dat ook de overheden in Chittagong een andere ver afgelegen havenstad, schijnbaar corrupt bleken te zijn, wordt echter gemakkelijkheidshalve vergeten. Verzoeker heeft zich daadwerkelijk verplaatst naar een ander deel van het land, in de hoop daar meer gehoor te vinden, doch zonder resultaat.

Corruptie is in Bangladesj algemeen verspreid en vele overheidsambtenaren hebben een bijverdienste die hoger is dan hun officiële inkomen dat zij betrekken via allerlei illegale en criminele organisaties, zoals drugskartels. Het is trouwens niet zomaar dat Amnesty International in haar recente kerstcampagne (brief d.d. 10 december 2000 in bijlage) het probleem 'Bangladesj' aansnijdt.

D. Verzoeker wenst ook nog duidelijk te stellen dat in zijn geval er effectief sprake was van actieve corruptie en medewerking van de plaatselijke overheid met het drugskartel. Dit blijkt uit de volgende twee duidelijke feitelijke gegevens:

- De broer van verzoeker werd ontvoerd door leden van het drugskartel toen hij zich bevond op een plaats waarvan enkel hijzelf, verzoeker, diens moeder en de politie op de hoogte waren.

- Onmiddellijk nadat hij de onrustbarende verdwijning van zijn broer had aangegeven bij de politie werd verzoeker zelf met de dood bedreigt door dit drugskartel. Hoe konden zij weten wat hij bij de politie was gaan doen?

Tot slot wenst verzoeker nog op te merken dat hij bereid is terug te keren naar Bangladesj van zodra de toestand in zijn land wijzigt en hij de zekerheid heeft dat hij zich in overeenstemming met alle rechten van de mens kan vestigen in Bangladesj en klacht kan indienen voor de onrustbarende verdwijning van zijn broer, zonder zelf het slachtoffer te worden van een corrupte overheid.".

2.1. Overwegende dat, wat het eerste middel betreft, artikel 63/3, § 1, derde lid van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een termijn van 30 werkdagen bepaalt waarbinnen de beslissingen van de commissaris-generaal in dringend beroep moeten worden genomen; dat bij overschrijding van deze termijn geen sanctie is voorzien, zodat het een termijn van orde betreft; dat dergelijke beslissingen niettemin binnen een redelijke termijn moeten worden genomen, bij gebreke waaraan de overheid haar bevoegdheid verliest om uitspraak te doen; dat een overschrijding van de redelijke termijn aldus tot gevolg zou hebben dat de in eerste aanleg genomen beslissing definitief wordt;

Overwegende dat de in eerste aanleg genomen beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2000 een weigering van verblijf inhoudt; dat, bij vernietiging van de thans bestreden beslissing wegens overschrijding van de redelijke termijn om in beroep uitspraak te doen, de in eerste aanleg genomen beslissing definitief zou worden; dat de verzoekende partij uit het eerste middel geen voordeel kan halen, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

2.2. Overwegende, wat het tweede middel betreft, dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt; dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de commissaris-generaal besluit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk vreemd is aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève

op 28 juli 1951, nadat hij heeft vastgesteld dat de problemen die de verzoekende partij heeft gekend in haar land van herkomst “deels van socio-economische en deels van privé-aard zijn (...)”; dat de commissaris-generaal verder wijst op het lokaal karakter van het corruptiegedrag van “een politiekorps” waarbij de verzoekende partij om hulp was gegaan, doch dat zij niet heeft kunnen aantonen dat zij niet elders bij de politie of gerechtelijke instanties “genoegdoening zou vinden”; dat hij ten slotte opmerkt dat de verzoekende partij haar lokale problemen kon ontwijken door te kiezen voor een intern vluchtalternatief;

Overwegende dat de verzoekende partij vooreerst betwist dat zij om economische reden Bangladesh is ontvlucht; dat in de bestreden beslissing echter ook sprake is van problemen die “deels van socio-economische en deels van privé-aard zijn (...)” hetgeen ruimer is dan “economische redenen”; dat dient te worden verwezen naar de volgende passus uit het middel: “Trouwens indien de familie (van de verzoekende partij) de premie niet had kunnen betalen, zou het drugskartel ook niet zo veel moeite en tijd gespendeerd hebben om (haar) te intimideren en bedreigen”; dat de verzoekende partij aldus toegeeft dat haar problemen rechtstreeks voortvloeien uit de vermeende intimidatie en bedreiging vanwege het drugskartel en aldus van privé-aard zijn; dat de verzoekende partij daarmee het motief dat haar problemen “deels van socio-economische en deels van privé-aard zijn(...)” op onvoldoende wijze weerlegt;

Overwegende dat de verzoekende partij vervolgens aanvoert dat er in haar geval effectief sprake was van actieve corruptie en medewerking van de plaatselijke overheid met het drugskartel; dat zij aanvoert dat er meer corruptie is dan alleen bij het plaatselijke korps en dat dit enerzijds blijkt uit de klachten die haar moeder en haar (verdwenen) broer meermaals in het verleden zouden hebben neergelegd en anderzijds uit de onmogelijkheid om met succes klacht neer te leggen tegen de corrupte overheid in Chittagong; dat echter, daargelaten de vraag of deze beweringen effectief aantonen dat de verzoekende partij zich niet elders tot de politie of gerechtelijke instanties zou hebben kunnen wenden, uit het verhoorverslag van het commissariaat-generaal blijkt dat zij alleen een klacht indiende bij de politie van haar woonplaats; dat bovendien uit dat verhoorverslag niet kan worden afgeleid dat ze in Chittagong klacht zou hebben ingediend tegen het drugskartel; dat de beide incidenten naar aanleiding van de ontvoering van de broer van de verzoekende partij hoogstens wijzen op medewerking van de plaatselijke overheid met het drugskartel, doch niet op corruptie op hoger niveau of veralgemeende corruptie; dat de brief van 10 december 2000 van Amnesty International waarnaar de verzoekende partij verwijst enkel betrekking heeft op de mishandeling van een negenjarige Bengaals kind, zonder duidelijke en aanwijsbare band met de individuele toestand van de verzoekende partij;

Overwegende dat, uitgenomen haar verblijf in Chittagong, niet duidelijk is of de verzoekende partij andere schuilplaatsen had gezocht in Bangladesh; dat haar beweringen hieromtrent niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal ten onrechte zou hebben geoordeeld dat ze voor een intern vluchtalternatief had kunnen kiezen;

Overwegende dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot de bestreden beslissing is kunnen komen; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig juni tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**